

vil vi vide dem mere Tak derfor end for det Skab eller det Billede derude, vi forleden fik.

Helga Larsen: Det foreliggende Forslag til Lov om Ægteskab kan jeg paa mit Partis Vegne give min Tilslutning, men jeg ønsker dog at gøre et Par almindelige Bemærkninger om Lovforslaget. En Ændring af Ægteskabsretten har i mange Aar været stærkt paakrævet, fordi de gældende Regler om Ægteskab har været meget spredte, og mange af dem har været forældede, særlig for Skilsmisserettens Vedkommende. Reglerne for Ægteskab og Familieliv maa naturligvis være i nøje Overensstemmelse med Tidens Krav. Vi kan ikke være tjente med at bygge videre paa Fortidens Retsregler. Forholdene i Ægteskab og Familieliv er forandrede meget gennem Tiderne, og det har været meget vanskeligt for Befolkningen at gøre sig bekendt med den gældende Lov og Ret. Der kan ikke være Tvivl om, at det paa et saa vigtigt Samfundsomraade som Ægteskabet og Familielivet er af den største Betydning, at Reglerne tages op til en samlet Behandling og udformes i Overensstemmelse med Nutidens Krav. Loven af 1899 har ingenlunde givet Hustruen den Selvstændighed og Ligestilling med Manden, som hun har Krav paa. Kvindens Retsstilling indenfor Ægteskabet er ikke nær paa Højde med hendes Stilling i Samfundet, hvor Kvinderne paa de fleste Omraader efterhaanden har opnaaet Ligestilling med Manden.

Hvad angaar Kapitel I, der handler om Forlovelse, vil jeg udtale min Glæde over, at man er blevet fri for Tvangsægteskaber. At tvinge Folk til at indgaa Ægteskab er nærmest en Falliterklæring fra Samfundets Side. Thi kan Mennesker ikke blive enige om at gifte sig, kan de endnu mindre blive enige om et Samliv. Naar saadanne Ægteskaber alligevel er blevet indgaaet, med efterfølgende Skilsmisse, har maaske i de allerfleste Tilfælde Motivet været Hensynet til det ventede Barn. Jeg kunde derfor tænke mig, at der blev indført den Bestemmelse, at hvis en Mand besvangrede sin forlovede, og Forlovelsen derefter hævedes, skulde Moderen og Barnet have Ret til at bære Faderens Navn og Barnet have Arveret efter Faderen.

I Kapitel II staar der, at en Mand skal være 21 Aar og en Kvinde 18 Aar, før de indgaa Ægteskab. Dette kan jeg fuldt ud slutte mig til. Dernæst bestemmes det, at Ægteskab maa ikke indgaa mellem Slægt-

ninge i ret op- og nedstigende Linie, altsaa ikke mellem Forældre og Børn. Naar derimod en Mand og en Kvinde samlever, og denne Kvinde har en Datter, som Manden ikke er Fader til, er det ikke forbudt en saadan Mand senere at gifte sig med Datteren. Jeg kender et Par saadanne Tilfælde, og jeg synes, det er saa skændigt, at en Mand skal have Lov til at staa i Forhold til Moderen og senere gennem Ægteskab til Datteren. Saadanne Tilfælde synes jeg, Loven ogsaa bør omfatte.

Til Kapitel IV, der handler om Ægteskabs Indgaaelse, vil jeg blot sige, at jeg er enig med dem, som mener, at Ægteskabs Indgaaelse bør være en borgerlig Akt og bør stiftes af borgerlige Myndigheder paa en for alle ensartet Maade under borgerlige Myndigheders Kontrol. Vil nogen give deres Ægteskab en religiøs Indvielse, maa det blive en privat Sag.

Kapitel V indeholder almindelige Bestemmelser om Ægtefællers Retsforhold. Det er efter min Mening en udmærket Bestemmelse, der gives i § 40, at det paahviler Mand og Hustru i Fællesskab at bidrage til Familiens Underhold. Til Underhold henregnes, hvad der udkræves til Husholdningen og Børnenes Opdragelse saavel som til Fyldstgørelse af hver Ægtefælles særlige Behov. Herefter har Manden ingen Fortrinsret mere til alene at træffe Bestemmelse i familieanliggender, og det er heller ikke mere ham, der eneældig kan bestemme Familiens Opholdssted. I Paragraffen staar der desuden, at Hustruens Virksomhed i Hjemmet maa betragtes som hendes Bidrag til Familiens Underhold. Herefter bliver Hustruens Arbejde i Hjemmet sidestillet med Mandens Erhverv udenfor Hjemmet. Det er en almindelig udbredt Vildfarelse, at Manden forsørger sin Kone, og at han derfor skal raade over hende og alt, hvad hendes er. Manden forsørger ikke sin Kone, men Hustruen sammen med ham forsørger de fælles Børn. Saaledes har det altid været, men Hustruernes Arbejde i Hjemmene er aldrig før blevet regnet for ret meget. Med Hensyn til Forsørgerpligten vil jeg i denne Forbindelse nævne et Misforhold, som jeg synes bør rettes. Hvis en Kvinde, som har et Barn udenfor Ægteskab, som hun modtager Bidrag til enten af Faderen eller af det offentlige, gifter sig med en anden Mand, bortfalder ikke derfor Faderens Bidrag; hvis derimod en Enke, som faar Bidrag efter Enkeloven, gifter sig, bortfalder dette Bidrag, og hele Forsørgerpligten overgaar til den Mand, som gifter